

**We all know that our lives have its own choices,
but only a single choice we could pick.**

ชีวิตทุกคนมีทางเลือกเสมอ...
แต่เราสามารถเลือกเดินได้แค่เพียงเส้นทางเดียวเท่านั้น

บทนำ

ณ ร้านมนต์จันทร์...

เย็นย่ำก็ฮัมเพลง...

ที่ว่าฉันกลับโดนยัยเอสกับยัยเอ็มสองสาวเพื่อนที่ชื่อกล้ายกันแต่
ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกันทางสายเลือดจับแขนคนละข้างแล้วลากตัวฉันไป
ตามทางเดิน

"อู๊ย... พี่โอเปียมนี้นา~"

"ใช่จ้ะจริงๆ ด้วย สวัสดิ์ค๊ะ >_<"

"อ้ายยย... พี่เค้ายิ้มตอบด้วยละ~"

ระหว่างที่พวกมันลากตัวฉันผ่านพวกรุ่นน้อง ม.4 ม.5 หรือ ม.อะไร
สัก ม. กลุ่มหนึ่ง (เพราะยัยเด็กกลุ่มนั้นเรียกฉันว่าพี่) ยัยเด็กกลุ่มนั้น
ต่างส่งเสียงทักทายและทำหน้าปาลาบปลื้มใส่ฉันอย่างเต็มประดา ขณะที่
ฉันได้แต่หันหน้ากลับไปส่งยิ้มให้เด็กน้อยพอเป็นพิธี ก่อนจะโดนเพื่อนของ
ตัวเองฉุดกระชากลากตัวไปตามทางเดินต่อ

ปัก! ด้วยกำลังข้างสารของยัยเอสกับยัยเอ็ม เล่นเอาฉันทันเดินตาม
ขาแทบจะขวิดกัน สุดท้ายข้อเท้าฉันทันเลยกระแทกเข้ากับหินก้อนหนึ่ง
จนได้...

B

พวกมันจะตั้งหน้าตั้งตาลากตัวฉันทันไปถึงไหนเนีย --^^

"พวกแกจะพาฉันทันไปไหนเนีย"

"เอาเหอะน่าไอเปี่ยม... ไม่ได้หลอกไปขายซักหน่อย~"

"เออ... เราแค่อยากรู้เท่านั้นแหละ... ว่าผู้หญิงดวงแข็งอย่างเธอ
เมื่อไหร่จะพบรักซักที~"

"หา? =()="

พอฉันทันเอ่ยปากถาม ยัยเอสกับยัยเอ็มกลับเอาแต่อมยิ้มตอบยียวน
แบบขอไปทีแทน

ซี! เอาพะ... ไปไหนก็ไป ยอมให้พวกมันสองตัวฉันทัน --^^

"เข้าไปเหอะน่า"

ยัยเอสกับยัยเอ็มผลึกฉันทันลงจากรถแท็กซี่ ก่อนจะลากตัวฉันทันไปยัง
หน้าร้านอะไรสักอย่าง... ดูเหมือนจะเป็น... ไม่น่า... คงไม่ใช่หรือมั้ง...?

"เอ่อ... เราพาเพื่อนมาดูดวงคะแม่หมอ ^^;"

"--^^"

แต่ฉันทันกลับเป็นอย่างที่คุณคิด... เมื่อยัยเอสกับยัยเอ็มช่วยกันเปิด
ประตูร้านให้กว้าง แล้วลากตัวฉันทันเข้าไปในร้าน ก่อนจะบังคับให้นั่งเก้าอี้
ตรงข้ามกับยัยหมอดูลูกแก้วในชุดยิปซีสีซีซีเขียวอย่างกับพระรามกำลัง
ประกาศตามหานางสีดาที่สูญหาย

"ชื่ออะไร"

ยัยหมอดูเง้งเง่างไม่มีการพูดพร่ำทำเพลงอะไรสักอย่าง นอกจากโผล่
ถามชื่อแค่ฉันทันเฉยๆ แบบไม่มีปี่มีขลุ่ย

"หมอดูเค้าให้บอกชื่อกันด้วยหรือ"

"--^^"

เพราะงั้น... ฉันทันก็เลยขีดหน้าขึ้นนิดหน่อย ก่อนจะมองกลับด้วย

ทางตา...

หมอดูดวงนั้นเธอ... ก็ไม่วายเป็นแบบเดียวกับพวกต้มตุ๋นนั่นแหละ จะแม่นยำไหนกันเชียวนะ ไม่ใช่แม่หมดหมอดีสักหน่อย จะได้มาทำนายอนาคตชาวบ้านเขาได้แม่นยำขนาดนั้น

"ชื่อเกี่ยวพันกับโชคชะตา"

แต่ยัยหมอดูหรือหมอดอกกลับเขินหน้าตอบกลับมาแบบนี้

"เออ... แกบอกๆ ไปเหอะน่าไอเปี่ยม"

แต่พอฉันทำหน้าที่หาเรื่อง... ยัยเอสกับยัยเอ็มที่ยื่นขนานข้างเลยกระตุ้งไหล่ยกใหญ่พร้อมกับบอกให้ฉันยอมๆ ไปหน่อย... แต่เอาเหอะไหนๆ หลวมตัวมาแล้ว... เล่นๆ กับพวกมันสักหน่อยคงไม่เสียหายหรอกน่า

"ไอเปี่ยม... อธิยา พิพรรษพรสกุล"

"ชื่อประหลาดจริง แล้วอยากให้ดูเรื่องอะไรละ"

ฉันตัดสินใจบอกชื่อของตัวเองไปตามคำขอ แต่พอบอกปุ๊บ ยัยหมอดูนี้พูดกั๊ดฉันปั๊บ แหม มั่นหน้าจับลูกแก้วยัดปากจริงๆ ยัยหมอดูปากขวนตี

--^

"เอ่อ เรื่องอนาคตของมันคะ -O-"

ไฟไฟโรโหมมกระพือ ฉันเกือบจะได้ถกแขนเสื้อทำติดกับยัยหมอดูนี้แน่ๆ ถ้าไม่ใช่ว่ายัยเอสจับไหล่ฉันเอาไว้แน่น ส่วนยัยเอ็มรีบยิงคำถามเบี่ยงเบนความสนใจจากไอตะคุ่มๆ ของฉันเสียก่อน

"อนาคตเธอ"

ยัยหมอดูแต่งตัวอย่างกับพระรามเขี้ยวปีทวนคำถามพลางเอามือวนไปวนมารอบลูกแก้วใสๆ ตรงหน้า แล้วเพ่งมองมันครู่หนึ่ง ก่อนจะทำหน้าท่าตาแบบว่าประหลาดใจเหลือหลาย...

ชิ! ยัยหมอดูนี้เห็นอะไรนะ ฉันเห็นแต่ลูกแก้วใสๆ ไม่เห็นจะมีอะไรซีไม่เก่งจิงนะ เดี่ยวสักพักคงทายประมาณว่าอนาคตฉันจะมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นแหงๆ

"...อนาคตของเธอจะมีทางเลือกเกิดขึ้นมากมาย"

10

"หะ~!"

นั่นไงล่ะ! ฉันว่าแล้วไม่มีผิด หมอδυยอมสนุกกับการกอดคอเรียก
เงินคนโง่คู่กับหมอเดา --+ "

"ไม่ใช่แบบนี้..."

"..."

"ชีวิตทุกคนย่อมมีทางที่ต้องเลือกอยู่แล้ว"

แต่พอเห็นฉันมองแบบไม่เชื่อถือ ยัยหมอδυนี้เลยต่อความยาวสาว
ความยืดต่อ อะนะ... อาจจะมีส่วนตรงได้สักหนึ่งในสิบ นิ่งๆ พังไปก่อน
แล้วกัน -- "

"ชีวิตทุกคนมีทางเลือกเสมอ... แต่เราสามารถเลือกเดินได้แค่เพียง
เส้นทางเดียว"

"..."

"อีกเส้นทางที่ไม่ได้เลือกเดินไป เราไม่อาจรับรู้ได้เลยว่าเหตุการณ์
นั้นจะเป็นอย่างไร แม้จะอยากรู้ แม้จะอยากย้อนเดินกลับไป แต่สิ่งที่
เลือกไปแล้วย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้ นอกเสียจากว่าปล่อยให้มันเป็นสิ่งที่
ต้องผ่านเลยไป..."

หรือบางที ฉันกำลังเข้าเรียนจริยธรรมนำคุณอยู่ --^?"

"เส้นทางที่ไม่ได้เลือกอาจมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ตัดสินใจ
จุดหนึ่งของอนาคต แต่จงจำเอาไว้ว่าเธอสามารถเลือกทางเดินนั้นได้เพียง
แค่ทางเดียวเท่านั้น"

แต่อะนะ... จะว่าไปแล้ว ยัยหมอδυแต่งตัวอย่างกับพระรามเขียวอ้อ
อาจจะมั่วหรือไม่มั่ว... ฉันไม่รู้ แต่คำพูดของยัยหมอδυนี้แอบฟังดูน่าเชื่อ
ดีเหมือนกันแฮะ

ชีวิตของทุกคนต้องมีทางเลือกเสมอ... แต่เราเลือกได้เพียงแค่ทาง
เดียว...

และบางทีทางที่เราตัดสินใจเลือกเดินนั้น... ทำให้เราไม่ได้เห็นถึง
อีกทางหนึ่งซึ่งอาจจะดีกว่าหรือแย่กว่าก็เป็นได้...

"มีอะไรอีกมั้ยะ"

"หา ทำนายแค่นี้หรือ =()=?"

"เอ่อ... ไม่มีค่ะๆ ^^;"

ฉันถามโพล่งออกไปทันที เพราะหลังจากยัยหมอดูนี้ร้ายจริยธรรม
เสร็จ หล่อนก็เล่นพูดจาเหมือนไล่กันเลย แถมยัยเอ็มยังจกเงินในกระเป๋า
สตางค์ฉันไปจ่ายก่อนด้วย

แง~! พามาทำอะไรไร้เงา แล้วยังเอาเงินในกระเป๋าสตางค์ฉันไป
จ่ายอีกเนี่ยนะ

"ถามอีกเรื่องสิ"

"..."

"ทางเลือกที่ว่าพวกนั้นจะมีผลต่อชีวิตฉันมากริเปล่า"

ดังนั้น ก่อนจะโดนลากตัวออกจากร้านดูดวงเงาแห่งนี้ ฉันรีบหัน
กลับไปทำตาขวางถามยัยหมอดูนี้อีกรอบเพื่อให้รู้สึกว่าคุณค่าขึ้นมาอีก
สักสิบบาทก็ยังดี --^

"ทุกทางเลือกย่อมมีผลต่ออนาคตเสมอ"

"แล้วฉันควรเลือกทางไหนดี"

หึๆ ฉันไม่ได้ถามเพราะอยากให้ใครมาชี้ทางเดินให้หรอกนะ ชีวิต
ฉันมันต้องเลือกทางเดินเองแหละ อยู่แล้ว... ไม่ว่ามันจะผิดจะถูก หรือ
ต้องวนอ้อมแค่ไหน ฉันต้องเลือกเองแน่ๆ

แค่อยากทดสอบความแม่นยำของการดูดวงจากยัยหมอดูนี้ต่างหาก
กินเงินไปตั้งร้อยห้าสิบบาท แต่กลับได้ประโยคกำกวมมาประโยคเดียวกับ
จริยธรรมยาวเหยียดแทน...

"ฉันชี้ทางให้คนเดินไม่ได้หรอก เพราะคนเดินเท่านั้นที่จะเป็น
คนตัดสินใจเลือกทางนั่นเอง"

"เฮอะ~! ก็ถึงที่อีกรอบเดิมสินะ --+"

"=()=^^"

หึ! แล้วสุดท้าย... หมอดูยัยเอ็มสนุกกับการกอดคอเรียกเงินคนใจคู่
กับหมอเดานั่นแหละ!

||

1

ผีเสื้อแก๊งข้างบ้าน

12

ฉันเปิดประตูเข้ามาในบ้านตัวเองซึ่งไม่มีสิ่งลึกลับหรือสิ่งไหนอาศัยอยู่ร่วมด้วยแม้สักตัว ทั้งๆ ที่บ้านหลังนี้มีสองชั้น สองห้องนอน สามห้องน้ำ หนึ่งห้องครัว หนึ่งห้องโถง...

พอหะะ ไม่ได้มาพาล่ามประกาศขายบ้าน --^

เข้าเรื่องดีกว่า แน่ละ... จะมีใครอยู่กับฉันได้ยังไงกัน ในเมื่อตั้งแต่ต้นปีที่ผ่านมามีทั้งพ่อทั้งแม่ทั้งไอ้น้องชายตัวแสบต่างพากันย้ายล่ำมะโนครัวหนีจากไปอยู่เยอรมันกันหมดแล้ว เหลือแต่ฉันคนเดียวหัวโตที่ยืนยันทำตาขวางใส่ทุกคนที่พยายามจะลากฉันไปอยู่ที่นั่นด้วยว่ายังไงๆ จะขออยู่ที่นี้สักกระยะ

อย่างน้อยก็ให้จบชีวิต ม.ปลาย ก่อนหะะนะ... เห็นว่าเป็นปีสุดท้ายแล้วด้วย --^

"เฮ้อออ..."

ฉันเปิดประตูห้องนอนและปล่อยมันอ้าค้างเอาไว้แบบนั้น โยนกระเป๋านักเรียนไปทางขวา โยนเสื้อสูทไปด้านซ้าย ก่อนจะกระโดดลงมายหลังลงบนเตียงนอนนุ่มๆ พลังงานหน้าเธอถูกตามองเพดานเล่นๆ แก่เปื้อ...

--^ วันนี้ไม่น่าเสียเวลาให้ยัยเอสกับยัยเอ็มที่อยู่ๆ มาทำหน้าระรื่น แล้วกระดิกกระดากตัวฉันไปร้านดูดวงจิ้งเงาอะไรนั่นเลย ทั้งๆ ที่ฉันยืนยันกับตัวเองก่อนหน้าที่ว่าอยากจะไปเดินซูเปอร์ฯ เพื่อหาของกินมาตุนไว้ในตัวเย็นแท้ๆ แถมยัยหมอดูลูกแก้วจอมมั่วดวงนั้นยังทำนายอะไรตือๆ บ้าบอ ทำให้ฉันต้องกลับมานั่งครุ่นคิดเรื่องพวกนั้นให้เปลืองเซลล์สมองอีก --^

จ๊อกก...

เสียงท้องร้องดังได้อุบาทว์ที่สุดในโลก เพราะยัยเอสกับยัยเอ็มแท้ๆ นอกจากจะไม่ได้อะไรลงท้องแล้วยังเสียเงินโดยใช่เหตุอีกด้วยหาก --^

จ๊อกกก...

พอเสียงห้องร้องดังขึ้นอีกรอบ ทำให้ฉันต้องลุกจากเตียง ตั้งใจจะลงไปหาอะไรกินตามประสาที่ห้องครัว...

โอย! แต่พอจะลุกปุ๊บ ไร้อ้อเท้าล้าออกกลับรู้สึกเจ็บขึ้นมาบีบความจริงตอนที่ข้อเท้ากระแทกกับหินก้อนนั้น ฉันไม่ยกรู้สึกเจ็บอะไรมากนัก ฉันค่อยๆ นั่งลงกับเตียงอีกครั้งก่อนจะถอดถุงเท้าแล้วยกข้อเท้าขึ้นมาดู... ปรากฏว่ามันเป็นรอยช้ำสีม่วงๆ อย่างเห็นได้ชัด... ล้าอ้อจริงงิง ชิ!

แต่ความหิวต้องมาก่อน ดังที่กล่าวไว้ว่ากองทัพต้องเดินด้วยท้อง! ดังนั้นฉันเลยปั่นสังขารตัวเองลุกจากเตียง เดินกระเด้งกระแฉ่งลงบันไดไปที่ห้องครัว เปิดตู้เย็นแล้วควานๆ หาพวกของกินท่ามกลางความมืดเหมม อยู่คนเดียวแถมยังชินทางแบบนี้ ฉันจะเปิดไฟทำไมให้เปลืองละ โอย แต่การเดินไกลๆ แบบนี้ มันทำให้ไร้อ้อเท้าล้าอ้อเจ็บมากขึ้นนะ --

หว่า... บ้าเอ๊ย! ในตู้เย็นไม่มีของกินอะไรอย่างอื่นนอกจากไข่สองฟองกับนมจืดที่เหลือครึ่งขวดเพราะฉันดื่มทุกวันตอนเช้า!

อ้ากกก! เพราะยัยเอสกับยัยเอ็มแท้ๆ ทำให้ฉันไม่เหลือของกินอะไรอย่างอื่นในตู้เย็นเลย! ทั้งๆ ที่วันนี้ตอนแรกกะว่าจะไปซูเปอร์ฯ เพื่อหาของกินมายัดใส่ตู้เย็น =()=^^

เฮ้อออ...

สุดท้าย... ฉันตัดสินใจหยิบไข่ในตู้เย็นออกมาหนึ่งฟอง (เหลืออีกหนึ่งฟอง ^_^) จำได้ว่ามีมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอยู่ในตู้กับข้าวเกือบสิบโหลได้ (เมื่อเอาไว้ยามขาดแคลน --;) แหะๆ งั้นกินมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่โปรตีน (ไข่ไก่) ไปก่อนแล้วกัน

ไม่นานนัก พอมะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่ของฉันได้ที่ กลิ่นหอมล้นบอมลุ่มชวนน้ำลายไหลทันที ชิ! จริงๆ เพราะหิวต่างหากละ เฮ้อ ฉันกินของแบบนี้ล้างท้องมาไม่รู้กี่รอบแล้วตั้งแต่วันแรกที่ตัวเองยืนยันกรานว่าจะอยู่เมืองไทยจนเรียนจบ ม.6 เสียก่อน ทั้งๆ ที่ฉันทำกับข้าวไม่เป็นเลยสักอย่าง

"ไอ... เบี้ยม..."

"=_;:"

14

เอือกกก! ตอนที่ถือซามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่หอมๆ เดินมาวางที่โต๊ะกินข้าว เกือบจะทำมันหลุดมือตกแตกลงใส่เท้าตัวเองเมื่อสายตาฉันเหลือบไปเห็นผีบ้าตนหนึ่งโผล่หน้าอยู่ตรงขอบหน้าต่างห้องครัว แถมยังส่งเสียงเรียกยานคาง... ไม่พอสิ... ไข่บ้านั้นยังเอาแสงจากหน้าจอโทรทัศน์ที่มีมือถือยกขึ้นมาส่องหน้าตัวเองได้อีก!

เปรี้ยว~!

"ไอ้ยยย... หน้าฉัน!"

ฉันเดินกะเผลกๆ ไปเปิดหน้าต่างบานที่มีวิญญูณดลึงสถิตออกอย่างเต็มแรง เล่นเอาผีบ้าตนนั้นหน้าหงายเงิบไปกุมตั้งจมูกตัวเอง... สมน้ำหน้าโด่งน้กเลยเจ็บหนักหน่อย เฮอะ~!

"เธอเปิดหน้าต่างใส่หน้าฉันทำไมยัยผีเน! เกรงใจดีตีประธานสภานักเรียนโรงเรียนเดียวกับเธอหน่อยไม่ได้รอะ >_<!"

"แล้วอดีตีประธานสภานักเรียนโรงเรียนชัตติยามาโผล่หน้าตรงหน้าต่างบ้านฉันดึกๆ ดื่นๆ ทำไมหา --"

ฉันมองหน้าผู้ชายตัวสูงโย่งหัวหนามสีส้มในชุดนักเรียนโรงเรียนเดียวกับฉัน (โรงเรียนชัตติยานั้นแหละ) ที่กำลังกระโดดเหิงๆ ไปมาและใช้สองมือกุมจมูกตัวเองไว้ แถมยังแสดงสีหน้าหาเรื่อง...

แหงสิ... คนกำลังหัวนี้หว่า หมอนี่แกล้งทำเป็นผีโผล่มาขอส่วนบุญตอนนี้ทำไมล่ะ

"ฉันได้กลิ่นหมูสับ..."

"..."

หมอนี่เล็กกระโดด เลิกกุมจมูกตัวเอง แล้วหันหน้ามาทำตาละห้อยใส่ฉันแทน ก่อนจะพูดต่อด้วยดวงตาพราวระยับยิ่งกว่าดาวบนท้องฟ้ารอบจักรวาล...

"...ขอกินด้วยสิ *_*"

นั่นไงล่ะ... ทำตัวเนียนได้ดีนัก โดยเฉพาะเวลาหัวนะ --_Λ

"ไม่ได้... ออยากกินเหรอะ... เชิญไปหากินเอาเอง"

"ยัยผีเน! น้อยๆ หน่อยๆ... ฉันอุตส่าห้ยอมคบเป็นเพื่อนกับเธอมา

ตั้งแต่ตอนเด็กๆ นะ"

"ฉันคิดผิดที่สุด เรื่องที่ยอมให้คนอื่นฯ คิดว่านายเป็นเพื่อนกับฉัน"

หมอนี่อ้างสิทธิ์ความดีความชอบแบบบังเงาใส่ตัวเองเรียบร้อยแล้ว
จัดการรยทขยววๆ ปืนขำมหน้าต่งขำมย่นจ้งก้ำอญในห้งครวเรยบร้อย
-_-^ ก่อนจะเดินดุ่มๆ ไปที่ขำมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ
โดยไม่สนว่าฉันจะพูดถกถางเขายังไงต่อบ้าง...

"นั่นมันอาหารเย็นของฉัน -_-^"

ตั้งนั้นฉันจึงรีบเดินเข้าไปตั้งท่าจะฉกขำมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่
ของตัวเองคืน แต่หมอนี่กลับแย่งมันไปทัน ก่อนจะยิ้มร่า...

"ถ้าเธอกิน... ถือว่าเธอจบบันทางอ้อมละงานนี้ ^^"

หมอนี่ยกตะเกียบกับช้อนขึ้นมาจบบ ก่อนจะลามาไปเป็นพรมจบบทัว
ขำมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปของฉัน =()=^

"ไอ้ผีบ้าคลีน!"

"จั้น... ผีขอส่วนบุญก็ไม่ผิดสินะ ^3^"

ทั้งๆ ที่ฉันตะโกนคำอีดาคลีนเสียงดังลั่นบ้านแท้ๆ แต่หมอนี่กลับ
ยิ้มกว้างรับคำด่าโดยสมยอมอย่างดี ก่อนจะก้มหน้าก้มตากะชวกอาหาร
เย็นของฉันต่อหน้าต่อตาทันใด

ผัวะ!

"ไอ้ยัยย"

"ฉันจะฆ่าแกให้ตายกลายเป็นผีจริงๆ เพราะแบบนี้แหละ~!"

ฉันคว้าขวดซอสมะเขือเทศที่อยู่ใกล้มือขึ้นมาขว้างใส่อีดาคลีน ก่อน
จะหยิบเอาหม้อใบน้อยที่เพิ่งใช้ต้มบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปใส่ไข่ขึ้นมาไว้ในมือ
เพื่อเตรียมจะเล่นงานมันต่อ

"อ้ากก! อย่านะยัยผีเน ถ้าเธอฆ่าฉัน เธอจะไม่มีใครอยู่ข้างๆ บ้าน
นะ"

"เฮอ ฉันอยู่คนเดียวได้ =()=^"

ไอ้ยัย! ฉันตั้งใจจะเอาหม้อใบน้อยนี้ไปฟาดกบาลหมอนี่สักที แต่
เพราะไอ้ข้อเท้าล่ำออยดันรู้สึกเจ็บขึ้นมาอีกครั้ง ฉันเลยได้แต่ยืนสงบสติ

16

อารมณ์อยากจะฆ่าคนอยู่กับที่

ฮึ้ยยย! ถ้าไม่ใช่เพราะซอสมะเขือเทศขวดนั้นเป็นขวดพลาสติกแบบบีบแตกง่าย ๆ นะ... หมอนี้คงตายไปแล้ว หรือไม่อาจจะถูกหามไปส่งโรงพยาบาลเพื่อทำการเย็บบาดแผลๆ

"อย่าๆๆๆ ฉันจะไปตัมคินเธอเดี๋ยวนี้แหละ TOT"

อีตาคลีนยกสองมือขึ้นป้องกันหัวตัวเองแทนหมวกกันน็อก ก่อนจะทำหน้าร้องไห้อย่างเสแสร้งแบบเนียนแล้วเดินย่องเข้ามาแยงเอาหม้อใบน้อยในมือฉันไป (แต่หลังจากที่หมอนี้เดินกลับไปซัดน้ำมะหมีกึ่งสำเร็จรูปใส่ไซ้ของฉันแล้วอีกสองคำ --^)

"นายมันมันจอมเสียมารยาทไม่เปลี่ยนเลยนะ --^"

ฉันยื่นเท้าสะเอวด่าคนที่กำลังตอกไข่ฟองสุดท้ายที่ยิบออกมาจากตู้เย็นลงในหม้อใบน้อยที่มีเส้นมะหมีกึ่งสำเร็จรูปอัดพอประมาณแล้ว

"อย่าพูดมากน่าอายผีน... ตอนนี้น้ำฉันไม่มีใครอยู่นี่หว่า"

"เฮอะ!"

ฉันพ่นลมหายใจออกทางจมูกกลางเบ้าปากกอดอกมองดูมะหมีกึ่งสำเร็จรูปใส่ไซ้ที่ไม่ค่อยน่ากินเลยสักนิด... คิดผิดจริงๆ ที่ให้อีตาคลีนลงมือทำชดใช้ แฮ้อ ก็หมอนี้เล่นตัมมะหมีกึ่งสำเร็จรูปห่วยกว่าฉันเสียอีก... ตูดี เส้นมะหมีกึ่งสำเร็จรูปอัดจนจะเป็นได้เดือนยักษ์แถวแอฟริกาอยู่แล้ว --^

"มองอยู่ได้... กินซะ ยังไงมันก็ไม่กลายเป็นสเต็กหรอกน่า -O--"

ไอ้ผีบ้าคลีนเอามะหมีกึ่งสำเร็จรูปที่เพิ่งตัมเสร็จเทใส่ชามแล้วเอาวางที่โต๊ะตรงหน้าฉัน ก่อนเดินกลับมาล้างชามแล้วก้มหน้าลงมือกะชอกเส้นมะหมีกึ่งสำเร็จรูปที่เขาแยงไปจากฉัน สักพักหมอนี้ก็เงยหน้าขึ้นมาพร้อมกับเอาตะเกียบชี้หน้าพาลงส่งเสียงก่อกวนอารมณ์ฉัน

"ทึ!"

ฉันรู้สึกไม่ค่อยพอใจนิดหน่อยก่อนจะยอมตัดสินใจกินมัน เอาหอยอย่างน้อยหมอนี้ก็เลือกใช้เครื่องปรุงจากซองมะหมีกึ่งสำเร็จรูป ใช้น้ำจากเครื่องกรองของฉัน แถมยังใช้ไซ้ฟองสุดท้าย (ย้ำ) ที่เหลืออยู่ในตู้เย็น...